

Живѣха нѣкога дѣдо и баба и добре се разбираха. Имаха си крава, доеха я и отъ млѣкото ѝ вадѣха масълце.

— Да заколимъ кравата, — рече старецътъ.

— Защо? — загледа го уплашено бабата.

— Защо ли? Ще заколимъ кравата, ще съберемъ цѣлото село и ще ги нагостимъ хубаво.

— Гледай го ти! — зачуди се тя. — Гледай му ума! Хората ще гощаваме, а ние да останемъ безъ млѣко и масълце...

— Ти пѣкъ, бабо! — започна да я успокоява старецътъ. — Не е толкова страшно. Нагостимъ ли всички, ще трѣбва и тѣ по веднажъ да ни нагостятъ. Додето се изреди цѣлото село, ще си купимъ нова крава.

Свикнала да изпълнява всичкитѣ желания на дѣдото, бабата се съгласи и тоя пжтъ. Заклаха кравата и събраха на гощавка цѣлото село.

На другия день дѣдото рече:

— Хайде, иди вижъ кой ко-